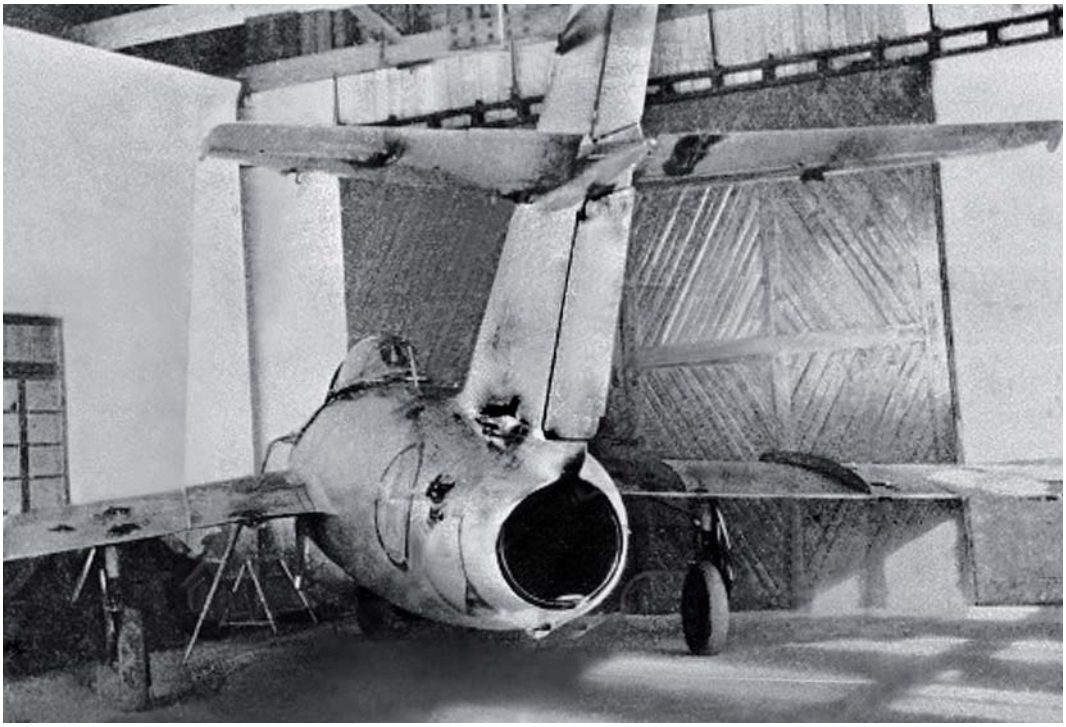

MiG-15bis majora P. I. Karatajeva v dílnách 224. IAP po vzdušném boji 16. 9. 1952.

A nyní něco o mém prvním bojovém letu. Nebyl hrdinský, ale dostatečně poučný ve smyslu – tak se to nemá dělat!

Vyhlásili hotovost č.1. Sedím v kabině a najednou mi došlo – to není cvičný let, vždyť mne můžou i zabít! Ani nebyl čas vše promyslet a najednou raketa – start! Mechanik letadla Bogdanov, sloužil zde ještě za Koženduba, mne plácl po rameni – *„klid, veliteli!"*

Rolujeme na start a vzlétáme na jih – přímo do Slunce. Oslepený slunečními paprsky jsem přitom ztratil svého vedoucího Grišu. Říkali nám, sám do boje nelez. Ztratili jste se, okamžitě domů. Samotná letadla sestřelují. Lepší je dostat vynadáno od velení než mít nepřátelskou kouli v hlavě. Ale co moje ego? Přece to neobrátím? Jasně, osamocený, ztracený v nekonečném prostoru korejského nebe dále úporně mířím na jih. Gríša se ozval:

„Orel sedmdesát osm", kde jsi?

Něco jsem zabreptal a on zřejmě pochopil:

„Dobře, snad se najdeme".

Mig pracoval jako hodinky a ostře stoupal. Pode mnou se objevila modrá, čarovná řeka, přerušená bílou kypící čarou. Mapu jsem měl nastudovanou a pochopil – to je Jalu a hydroelektrárna Supchung. V dáli se lehce zatažený oparem rýsoval Korejský poloostrov. Místy vysoko stoupal dým – požáry. Na západě se kovově lesklo moře.

Shora dolů se táhnou bílé klikaté stopy. Jako kdyby někdo ze stratosféry shodil cigaretový nedopalek. V rádiu někdo vzrušeně křičel, vůbec jsem mu nerozuměl a vše pochopil teprve s velkým zpožděním. Bojovali tam a někoho sestřelili – přibližně v tu dobu tam byl Viktor Utkin. Nebylo to nějak zvlášť pohodlné, málem se mi vyvalily oči,

jak jsem usilovně v tom obrovském prostoru někoho hledal. A našel, pode mnou se objevila dvě letadla.

„Kdo to je dole pode mnou, mohu se připojit?“

Mlčí, to znamená, že ano. Sklesal jsem a uviděl velké žluté pásy na přibližujících se křídlech. Vůbec mne nenapadlo, že z takto výhodné pozice mohu zaútočit a střílet. Plný plyn, zvedám stroj, fičím do vesmíru a přicházím k sobě snad až těsně u pálícího Slunce. Odtud jsem potom zaťatou pěstí zahrozil prokletým imperialistům. Do sluchátek zazněl rozkaz z naváděcího pozemního stanoviště:

„Orli, kryjte Dapu!“

Po příletu oznamuji:

„Já, „Orel sedmdesát osm“, jsem na pozici!“

To uslyšel Gríša:

„Sedmdesátý osmý, výška, směr?“

„Deset tisíc, letím na Dapu od jihu.“

Proti mně letěl mig.

„Gríšo, jsi to ty“

„Já!“

Dvě rychlosti proti sobě, každá 1100 km/hod. Potkali jsme se až dole na zemi při rozboru tohoto slavného bojového letu.

Najednou vidím zjevnou nespravedlnost. Čtyři Sabry pronásledují jednoho miga. Mačkám spoušť a nepřestávám, dokud kanóny samy nezmlkly. Kdyby Američané věděli, jaké *„eso“* na ně zaútočilo, určitě by pokračovali v pronásledování. Ale uviděli trasírky granátů prolétávajících jejich formací, ostře zvedli stroje a zmizeli. Neznámý mig odlétal, pomalu stoupal a já letěl přímo. Pro všechny případy jsem se slušně zeptal:

„Já, Orel sedmdesát osm. Jaké jsou další úkoly?“

„Pouze jeden, okamžitě domů. Ostatní již dávno přistáli. A nejsi orel, ale vrána.“

Naštvalo mne to a nasadil kurs domů. Pohled se na palivoměr – ručička na nule a ostře svítí červená kontrolka – dochází palivo.

Přistál jsem na čínské letecké základně v Liao-jangu. Z přistávací dráhy mne museli odtáhnout tahačem, došlo palivo. Číňané, když uviděli od ohně kanónů začouzenou příď mého migu s jásotem křičeli:

„Suljan, tunčža cu-pu! Truman lomajla!“

„Suljan tunčža“ je sovětský soudruh, no a *„lomajla“*? Že mne velitelé budou lámat bylo naprosto jasné.

Komandir 224. IAP Hrdina SSSR podpolkovnik Dmitrij Vasiljevič Jermakov.